

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **D. T. Q.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2004, č. j. OAM-1874/VL-19-05-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně ze dne 2. 11. 2005 proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2005, č. j. 24 Az 384/2004-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2004, č. j. OAM-1874/VL-19-05-2004, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně rozhodl tak, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvedla, že ještě před svatbou se jí narodil syn. Kvůli tomu musela ve Vietnamu snášet nepochopení rodiny i okolí. Její jedinou možností bylo vycestování do nějaké civilizovanější země, přičemž si vybrala Českou republiku. Splňovala tak důvody pro udělení humanitárního azylu. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 1. 2005 žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě neuvedla žádný konkrétní důvod, který by mohl vést k aplikaci § 14 zákona o azylu. Žalovaný měl pro rozhodnutí dostatečné množství podkladů a neudělení azylu podle uvedeného ustanovení posoudil v mezích stanovených zákonem. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalobkyní uváděné důvody ve správním řízení nebyly ani natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné (zvláštního zřetele hodné).

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včas kasační stížnost ze dne 11. 4. 2005. Uvedla, že splňuje důvody pro udělení azylu dle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu. Soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci. Důvodem odchodu z vlasti byla její nespokojenost se stavem vietnamské společnosti, její politické názory jsou v rozporu s oficiální vládní politikou. Při návratu do vlasti by se obávala pronásledování kvůli sympatiím k vyspělým demokratickým zemím západní Evropy.

Domáhala se zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a požádala též o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 8. 2005, č. j. 1 Azs 112/2005-51, kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. s tím, že v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení humanitárního azylu, přičemž neshledal pochybení v postupu žalovaného ani krajského soudu. K ostatním námitkám nemohl přihlížet, neboť byly poprvé vzneseny až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Rozsudek nabyl právní moci dne 11. 10. 2005.

Dne 4. 11. 2005 stěžovatelka podala u Krajského soudu v Brně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2005, č. j. 24 Az 384/2004-27, další kasační stížnost (ze dne 2. 11. 2005; Krajskému soudu v Ostravě byla postoupena dne 8. 11. 2005). Uvedla, že řízení před žalovaným i před soudem trpěla vadami. Po návratu do Vietnamu by byla pronásledována kvůli opuštění vlasti, dlouhodobému pobytu mimo ni a podání žádosti o azyl v ČR. Trvala na tom, že důvody, pro které požádala o azyl, jsou relevantní z hlediska zákona o azylu. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Takovou kasační stížnosti však nelze věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Podle § 46 odst. 1. písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh i tehdy, jestliže soud o téže věci již rozhodl.

Uvedené ustanovení zakotvuje jako jednu z tzv. negativních podmínek řízení překážku věci rozhodnuté (*impedimentum rei iudicatae*) bránící tomu, aby věc, o níž bylo soudem meritorně (srov. č. 538/2005 Sb. NSS) rozhodnuto, byla znovu projednávána. Soud k ní přihlíží kdykoli za řízení, její existence způsobuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení. Jedná se o uplatnění zásady obecně platné v každém řízení, že o téže věci nelze rozhodovat dvakrát (*ne bis in idem*), jež brání dvojímu projednání a rozhodování o témže předmětu řízení mezi týmiž účastníky.

Podmínky pro odmítnutí návrhu z důvodu překážky věci rozhodnuté jsou tedy ve správním soudnictví dvě: totožnost věci a existence meritorního soudního rozhodnutí o ní.

Totožnost věci je určována totožností účastníků řízení a totožností předmětu řízení. Z příslušných soudních spisů (Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 Azs 112/2005 a 1 Azs 203/2005, a Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 24 Az 384/2004) Nejvyšší správní soud zjistil, že v obou případech bylo předmětem řízení rozhodování o kasační stížnosti (ze dne 11. 4. 2005, resp. 2. 11. 2005) žalobkyně, tedy jedné a téže fyzické osoby, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2005, č. j. 24 Az 384/2004-27, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného (Ministerstva vnitra) ze dne 7. 6. 2004, č. j. OAM-1874/VL-19-05-2004. Je tedy zřejmé, že totožnost věci byla dána.

Splněna byla i podmínka existence meritorního soudního rozhodnutí v téže věci. Za meritorní rozhodnutí je v případě správního soudnictví nutno považovat především rozsudky, a z usnesení pouze ta, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.). O první kasační stížnosti žalobkyně ze dne 11. 4. 2005 rozhodl Nejvyšší správní soud zamítavě

rozsudkem ze dne 24. 8. 2005, č.j. 1 Azs 112/2005-51, který nabyl právní moci dne 11. 10. 2005.

Vzhledem k výše uvedenému soud shledal, že ve vztahu ke kasační stížnosti žalobkyně ze dne 2. 11. 2005 existuje překážka věci rozhodnuté – soud o téže věci již rozhodl. Jde o neodstranitelný nedostatek podmínek řízení o této kasační stížnosti, pro který v tomto řízení nelze pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost ze dne 2. 11. 2005 podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Za této procesní situace se soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2006

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu